

II

Vers enrere, cap dels records llunyans
encara no comptava.
Ells coneixien tanmateix l'enyor perfecte
de la calor mullada o del tou paradís
d'on vam ser expulsats per sempre.
Vers endavant, cap sender de retorn
ni es veia a la vora
ni s'albirava enllà de la nuesa
d'un temps amb tan escassa herència
i de memòria corcada.
Tots els camins es barrejaven
en la follia
d'un solitari mar
o en la buidor immaculada del desert,
iguals tothora
i ensems tothora canvians.

Calia almenys cada matí
algun estel o nord
per companyia.

IV

Necessitàvem allargassar les mans,
encabir-les arreu,
fer-les més destres i fortes
per plantar cara a feres i animàlies,
a tots els que voldrien treure'ns
de la vall feta nostra,
dels horitzons propers,
d'una terra on retrobar els estris,
l'estima, l'aixopluc,
on desar els ossos.

S'imposava l'empara
d'unes distàncies segures
i el caliu de la llar
amb els noms necessaris
per habitar-la
i tothora,
per lluny que ens mene l'aventura,
sentir-la ben a prop.

V

A dins,
 entre els murs de la casa,
acollidors,
han prosperat les abraçades
i el riure franc dels entreactes,
com també des de sempre
s'han oït bufetades
 i crits de ràbia,
i tampoc no han faltat contundents cops de puny.

Pel sostre,
certes paraules han volgut fugir,
o potser esbravar-se,
com vel·leïtós perfum,
cercant els més diversos paradisos.
Ben poques voltes
 han refilat a la recerca
d'horitzons transparents d'humana traça.
Vanament en tot cas,
car sempre el fosc celatge d'algun xàfec
ha interromput tot somni trempador
de la llet i la mel
promeses.

VI

L'atzar

sorgeix de sobte
o bé es dibuixa inesborrable,
perenne tatuatge de per vida,
nefand, com un dolor somort,
o encoratjador, com un rept.
És en cada moment com un fibló
que no dessagna
i ens permet anar fent si perdem l'esma.

Potser un dia l'abracem i tot,
i ens l'instal·lem ben a la vora
per preguntar-li als revolts
per on sortir-ne.

O potser li partim la cara
si ens afartem de tanta guitza.

VII

El mar, paraula
de totes les paraules,
o claveguera
de la salmorra
dels tolls cremats
pel desig vehement dels millors dies.

El mar, palestra generosa
o terra de ningú,
com país múltiple,
poblat de profecies i fantasmes,
aquestes baules dels ingenus,
o bé l'inconfessable afany de pedestals,
de murs cruels i de sobergues torres.

Al final i al principi,
el mar de sempre.

VIII

El foc

–cada flama que s’obri pas
des d’on flueix la vida, des dels porus oberts
per més secrets i obacs que siguen–
s’eleva

i es fon en única foguera
que escalfa les paraules i es glaça a les altures.

Allà,

aquest embull de totes les frisances
afaïçona la cúpula dels segles
i dels esguards tothora escassos
que han contemplat el breu deambular dels homes
amb la compassió que atorga
el fracàs lluminós

de les viscudes passions.

Car, al remat,

no som més que petits grapats
de sorra i cendra eixelebrada,
talment folles formigues,

esma perdudes

en el lent terratrèmol dels mil·lennis.